

Sygn. akt I CNP 7/15

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 lutego 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Dończyk (przewodniczący)

SSN Wojciech Katner (sprawozdawca)

SSN Agnieszka Piotrowska

w sprawie ze skargi W. C. o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w W.

z dnia 23 września 2014 r., wydanego w sprawie

z powództwa W. C.

przeciwko Polskim Liniom Lotniczym "LOT" S.A. w W.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 24 lutego 2016 r.,

oddala skargę.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 23 września 2014 r. Sąd Okręgowy w W., po rozpoznaniu apelacji pozwanego Polskich Linii Lotniczych LOT S.A. w W. od wyroku Sądu Rejonowego w W. z dnia 25 lutego 2014 r., zmienił ten wyrok w ten sposób, że oddalił powództwo W. C. o zapłatę różnicy między ceną zapłaconą ostatecznie przez powódkę za bilet lotniczy a ceną zapłaconą pierwotnie przed zmianą dnia przelotu powódki liniami amerykańskimi, spowodowanego odwołaniem lotu przez pozwanego. W sprawie ustalono, że doszło do odwołania lotu z W. do Chicago w dniu 13 kwietnia 2013 r., na który powódka miała od dawna wykupiony bilet, przy czym o odwołaniu została poinformowana 21 marca 2013 r. Ze względu na dalszy przelot z Chicago liniami amerykańskimi wykupiła osobno bilet, który po odwołaniu lotu przez LOT musiała zmienić i to kosztowało ją dopłatę do pierwotnej ceny; kwota dopłaty stanowi wartość roszczenia.

Oddalenie powództwa nastąpiło wskutek uznania przez Sąd drugiej instancji, że ze względu na zastosowanie w sprawie przepisów Rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady Europy z dnia 11 lutego 2004 r., ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów uchylającego rozporządzenie (EWG) nr 295/91 (Dz.Urz. L z 2004 r., nr 46, poz. 1), pasażerowi nie przysługuje odszkodowanie, jeśli został powiadomiony o odwołaniu lotu co najmniej dwa tygodnie przed planowanym czasem odlotu (art. 5 pkt 1 lit. c i). Sąd Okręgowy nie zgodził się także ze stanowiskiem Sądu pierwszej instancji, że w sprawie ma zastosowanie art. 12 rozporządzenia, który otwiera drogę do dochodzenia dalszego odszkodowania, gdyż zdaniem Sądu Okręgowego w przepisie tym chodzi o uzupełnienie odszkodowania ponad to, co przysługuje według taryfy na podstawie rozporządzenia.

W skardze o stwierdzenie niezgodności prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego z prawem, pełnomocnik skarżącej zarzucił naruszenie art. 208 ust. 1 ustawy z dnia 3 lipca 2002 r. - Prawo lotnicze na skutek błędnej jego wykładni; art. 5 pkt 1 lit. c i) powołanego rozporządzenia WE na skutek jego zastosowania; art.

12 ust. 1 rozporządzenia na skutek błędnej wykładni i art. 471 k.c. wskutek jego niezastosowania. Skarżąca wniosła o stwierdzenie niezgodności z prawem powołanego wyroku Sądu Okręgowego z art. 208 ust. 1 Prawa lotniczego oraz zasądzenie kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Szkoda powódki wyniknęła stąd, że odbywała ona podróż lotniczą z W. do Detroit na podstawie dwóch odrębnie zawartych umów przewozu lotniczego, jedną z PLL LOT S.A. na przelot z W. do Chicago i drugą z Liniami UNITED na przelot z Chicago do Detroit. Umowy te, zawarte w różnych terminach, zostały potwierdzone odrębnymi biletami, stanowiły zatem dwie podróże lotnicze, z których za prawidłowe odbycie drugiej z nich nie ponosił odpowiedzialności pozwany. Mimo to powódka uważała, że należy jej zwrócić zapłaconą różnicę ceny, jaką musiała pokryć, zmieniając drugi lot na inny dzień, ale uczyniła to ze względu na odwołanie lotu w pierwotnym terminie z W. do Chicago.

Zgodnie z preambułą i przepisami powołanego rozporządzenia WE z 2004 r., w przypadku odwołania lotu pasażerowi przysługuje odszkodowanie od przewoźnika lotniczego, chyba że został poinformowany o odwołaniu co najmniej na dwa tygodnie przed planowanym czasem lotu (art. 5 ust. 1 lit. c i). Jest bezsporne, że powódka otrzymała wymaganą informację trzy tygodnie przed czasem lotu i został jej zaproponowany przelot dnia następnego, z czego skorzystała. Ze względu na to, że lot z Chicago do Detroit miał podstawę w odrębnej umowie i bilecie na przelot, powód nie miał obowiązku pokryć kosztów zmiany biletu na tę podróż.

Powstaje pytanie, czy obowiązek ten nie wynikał z art. 12 ust. 1 rozporządzenia, według którego rozporządzenie nie narusza praw pasażerów do dochodzenia dalszego odszkodowania. Przepis ten może być rozumiany, jako upoważnienie do odszkodowania przenoszącego wysokość określoną ryczałtowo w art. 7 rozporządzenia, a więc może zostać zastosowany tylko wtedy, jeżeli przysługuje odszkodowanie podstawowe, którego kwota może być potrącona z takiego dalszego odszkodowania (art. 12 ust. 1 zdanie drugie rozporządzenia). Może też - bez takiego ograniczenia - oznaczać możliwość dochodzenia

roszczeń na podstawie art. 471 i nast. k.c., jest to jednak znacznie bardziej wątpliwe niż prezentuje w tym względzie swoje zdanie skarżąca w uzasadnieniu skargi. Powiązanie dalszego odszkodowania z zastosowaniem odpowiedzialności przewidzianej w rozporządzeniu wynika z uzasadnienia wyroków Trybunału Sprawiedliwości z dnia 6 maja 2010 r. C-63/09 i z dnia 13 października 2011 r. C-83/10. Z kolei, według uzasadnienia postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 21 sierpnia 2014 r. III CZP 44/14 z ostrożnością należy stosować przepisy prawa krajowego w przypadku umów przewozu lotniczego, ze względu na regulowanie ich odrębnymi przepisami.

Nawet przyjmując, że powinno się tak odczytać art. 12 rozporządzenia, aby poszerzyć ochronę pasażera i wzmocnić jego zaufanie do przelotów liniami lotniczymi, to i tak należy uznać, że rozstrzygnięcie Sądu drugiej instancji pozostaje w granicach rzetelnego rozsądnego sporu, naruszenie prawa nie ma charakteru rażącego, a tym samym brak przesłanek do uwzględnienia skargi na prawomocne już rozstrzygnięcie sądowe przez stwierdzenie jego niezgodności z prawem. Możliwość taka przysługuje, zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego, w razie ewidentnego, rażącego niezastosowania się do przepisów, a nie wtedy, gdy są różne możliwości interpretacyjne i sąd wybiera jedną z nich. Z pewnością jednak odszkodowanie nie może dotyczyć szkody, która nie powstała z przyczyn leżących po stronie pozwanego, gdyż nie ma normalnego związku przyczynowego między podróżami lotniczymi różnych przewoźników na podstawie odrębnie zawartych umów, a nie jednej umowy na przewóz kolejnymi środkami transportu. W sprawie dostrzec można tylko taki związek przyczynowy, który wyniknął z ułożenia sobie podróży przez powódkę w określony sposób, czyli że chciała skorelować ze sobą oba przeloty, ale to się w rzeczywistości jej nie udało. Należy więc stwierdzić, że art. 12 ust. 1 powołanego rozporządzenia nie uprawnia pasażera do dochodzenia odszkodowania, jeżeli poniósł koszty wynikające ze zmiany czasu lotu, a zmiana ta dotyczy kolejnego odcinka podróży, który odbywa się na podstawie odrębnej umowy zawartej z innym przewoźnikiem lotniczym i nie w powiązaniu z umową na tę część podróży, na którą nastąpiło zawiadomienie o odwołaniu pierwszego lotu.

Ma wszakże rację skarżąca, że Sąd Okręgowy nieprawidłowo uznał rozporządzenie WE za umowę międzynarodową w rozumieniu art. 208 ust. 1 Prawa lotniczego, podczas gdy rozporządzenie to jest obecnie częścią prawa polskiego, jako obowiązujące kraj będący członkiem Unii Europejskiej. W tym zakresie doszło do naruszenia prawa, ale nie ma ono znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy.

Z tych względów na podstawie art. 424¹¹ § 1 k.p.c. należało skargę oddalić.

eb